

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1982 r.

w sprawie wysokości kosztów upomnienia i opłat za czynności egzekucyjne w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na podstawie art. 63 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1966 r. Nr 24, poz. 151, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1982 r. Nr 30, poz. 210) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Koszty upomnienia wynoszą 1% należności pieniężnej podlegającej egzekucji administracyjnej, nie mniej jednak niż 30 zł i nie więcej niż 150 zł.

2. Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia przez zobowiązanego powstaje z chwilą doręczenia upomnienia. Koszty upomnienia, z wyjątkiem należności pieniężnych określonych w ust. 3, przypadają wierzycielowi.

3. Koszty upomnień dotyczących zobowiązań podatkowych ustalanych przez terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego podatnikom nie będącym jednostkami gospodarki społecznej przypadają biuram komorniczym, do których został skierowany wniosek o wszczęcie egzekucji administracyjnej.

§ 2. 1. Opłaty za czynności egzekucyjne dokonane w celu wyegzekwowania należności pieniężnych od zobowiązanych wynoszą:

- 1) za pobranie pieniędzy na miejscu u zobowiązanego przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika biura komorniczego, zwanego dalej „pracownikiem” — 4% od kwoty pobranej należności, nie mniej jednak niż 150 zł,
- 2) za zajęcie wynagrodzenia za pracę — 3% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 100 zł,
- 3) za zajęcie innych niż wymienione w pkt 2 wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — 4% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 200 zł,
- 4) za zajęcie ruchomości — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 300 zł,
- 5) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego — 5% od kwoty wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 400 zł,
- 6) za ogłoszenie licytacji zajętych ruchomości lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 400 zł,
- 7) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 5% od kwoty uzyskanej ze sprzedaży, nie mniej jednak niż 400 zł,
- 8) za spisanie protokołu stwierdzającego udaremnienie przez zobowiązanego przeprowadzenia egzekucji z zajętych ruchomości przez ich usunięcie, zbycie lub uszkodzenie — 10% od wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 400 zł,
- 9) za wezwanie pomocy organu Milicji Obywatelskiej — 500 zł,
- 10) za spisanie na miejscu u zobowiązanego protokołu stwierdzającego stan majątkowy zobowiązanego

i brak ruchomości podlegających zajęciu — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie więcej jednak niż 100 zł,

11) za wystąpienie do komornika sądowego o przeprowadzenie w trybie sądowym egzekucji z nieruchomości zobowiązanego — 1.000 zł.

2. Z tytułu zwrotu wydatków za wszystkie czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych pobiera się opłatę manipulacyjną. Opłata wynosi 1% od kwoty należności objętych każdym tytułem wykonawczym, nie mniej jednak niż 100 zł i nie więcej niż 1.000 zł.

3. Opłaty za czynności egzekucyjne wymienione w ust. 1 pkt 1—4 oblicza się oddzielnie od każdego tytułu wykonawczego, który był podstawą dokonania czynności egzekucyjnych.

4. Opłaty za zajęcia, o których mowa w ust. 1 pkt 2—4, pobiera się tylko raz w toku postępowania egzekucyjnego, chociażby te same czynności były następnie ponawiane.

5. Jeżeli w celu wyegzekwowania tej samej należności pieniężnej dokonano czynności egzekucyjnych określonych w ust. 1 pkt 2—4, opłatę egzekucyjną pobiera się tylko za jedno zajęcie, nie mniej jednak niż 300 zł.

6. Przez kwotę egzekwowanej należności rozumie się należność bez odsetek (dodatku) za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

§ 3. 1. Określone w § 2 opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają — z zastrzeżeniem § 5 — od zobowiązanego na rzecz organu egzekucyjnego, który dokonał czynności egzekucyjnych w celu wyegzekwowania należności pieniężnych. Jeżeli egzekucja z upoważnienia organu egzekucyjnego jest prowadzona przez pracowników biura komorniczego, opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają na rzecz tego biura.

2. Jeżeli czynności egzekucyjne zostały dokonane przez wierzycieli uprawnionych do prowadzenia egzekucji, opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają na rzecz tych wierzycieli.

3. W razie bezskuteczności egzekucji prowadzonej przez wierzycieli i przejęcia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela przez organ egzekucyjny, opłaty, o których mowa w ust. 2, przypadają na rzecz tego organu.

§ 4. 1. Obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa w § 2 ust. 1, powstaje:

- 1) za pobranie pieniędzy — z chwilą pobrania,
- 2) za zajęcie wynagrodzenia za pracę oraz za zajęcie innych wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — z chwilą doręczenia dłużnikowi zajętej wierzytelności zawiadomienia o zajęciu,

- 3) za zajęcie ruchomości — z chwilą podpisania protokołu zajęcia przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika,
- 4) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika protokołu ich odebrania,
- 5) za ogłoszenie o licytacji ruchomości lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej zajętych ruchomości w inny sposób — z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu obwieszczenia o licytacji lub zawiadomienia o dokonaniu czynności przygotowawczych do sprzedaży w inny sposób,
- 6) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika protokołu sprzedaży,
- 7) za spisanie protokołu stwierdzającego udaremnienie egzekucji — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika tego protokołu,
- 8) za wezwanie pomocy organu Milicji Obywatelskiej — z chwilą przybycia wezwanego organu na miejsce czynności egzekucyjnej,
- 9) za spisanie protokołu stwierdzającego stan majątkowy zobowiązanego oraz brak ruchomości podlegających zajęciu — z chwilą podpisania protokołu przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika.

2. Obowiązek uiszczenia opłaty manipulacyjnej powstaje z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika. Jeżeli pierwszą czynnością egzekucyjną jest zajęcie wynagrodzenia za pracę lub zajęcie innej wierzytelności pieniężnej albo innego prawa majątkowego, obowiązek uiszczenia opłaty manipulacyjnej powstaje równocześnie z obowiązkiem uiszczenia opłaty za zajęcie.

§ 5. Jeżeli niezgodne z prawem wszczęcie lub prowadzenie egzekucji nastąpiło wskutek nieprawidłowego, z winy wierzyciela, ustalenia egzekwowanej należności pieniężnej, opłaty za czynności egzekucyjne i koszty prowadzenia egzekucji obciążają wierzyciela w całości lub w takiej części, w jakiej należność ta została zmniejszona po wszczęciu egzekucji.

§ 6. Za czynności egzekucyjne zmierzające do wykonania obowiązków o charakterze niepieniężnym pobiera się od zobowiązanego opłaty, które wynoszą:

- 1) za wydanie postanowienia o nałożeniu grzywny w celu przymuszenia — 10% od kwoty nałożonej grzywny, nie mniej jednak niż 100 zł i nie więcej niż 1.000 zł; w razie wielokrotnego nakładania grzywien opłatę pobiera się osobno od każdego postanowienia,
- 2) za wydanie postanowienia o:
 - a) zastosowaniu wykonania zastępczego,
 - b) wezwaniu zobowiązanego do wydania rzeczy ruchomej albo dokumentu,
 - c) wezwaniu zobowiązanego do wykonania obowiązku wydania nieruchomości albo opróżnienia lokalu,

d) wezwaniu zobowiązanego do wykonania obowiązku wskazanego w tytule wykonawczym, z zagrożeniem zastosowania przymusu bezpośredniego — 300 zł,

- 3) za odebranie rzeczy ruchomej — 400 zł,
- 4) za odebranie dokumentu — 200 zł,
- 5) za odebranie nieruchomości — 1.000 zł,
- 6) za opróżnienie lokalu i innych pomieszczeń — 400 zł od każdej izby; w razie opróżnienia pomieszczeń mieszkalnych nie pobiera się odrębnej opłaty od pomieszczeń pomocniczych, jak: przedpokoje, korytarze, werandy, łazienki, spiżarnie, a w razie opróżnienia pomieszczeń gospodarczych, w szczególności garaży i stajni, pobiera się opłatę za każde pomieszczenie jak za izbę,
- 7) za czynności dotyczące sprzedaży licytacyjnej, za spisanie protokołu stwierdzającego udaremnienie przeprowadzenia egzekucji oraz za wezwanie pomocy organu Milicji Obywatelskiej pobiera się opłaty określone w § 2 ust. 1 pkt 6—9.

§ 7. Obowiązek uiszczenia opłat wymienionych w § 6 powstaje:

- 1) za wydanie postanowień wymienionych w pkt 1 i 2 — z chwilą doręczenia zobowiązanemu postanowienia,
- 2) za czynności wymienione w pkt 3—6 — z chwilą podpisania przez egzekutora protokołu czynności egzekucyjnych,
- 3) za czynności wymienione w pkt 7 — z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu obwieszczenia o licytacji, z chwilą podpisania protokołu sprzedaży licytacyjnej, z chwilą przybycia organu Milicji Obywatelskiej na miejsce czynności egzekucyjnych lub z chwilą podpisania protokołu stwierdzającego udaremnienie przeprowadzenia egzekucji.

§ 8. 1. Wydatkami egzekucyjnymi ponoszonymi w związku z egzekucją należności pieniężnych są w szczególności wydatki:

- 1) na przewóz, załadowanie, rozładowanie, przechowanie i dozór zajętych ruchomości,
- 2) na utrzymanie zajętych zwierząt,
- 3) związane z przymusowym otwarciem pomieszczeń i schowków,
- 4) z tytułu należności świadków i biegłych,
- 5) na ogłoszenia w prasie.

2. Wydatkami egzekucyjnymi ponoszonymi w związku z egzekucją obowiązków o charakterze niepieniężnym są w szczególności wydatki:

- 1) na przewóz, załadowanie, rozładowanie, przechowanie, utrzymanie i dozór zwierząt oraz ruchomości odebranych albo usuniętych z opróżnionych nieruchomości, lokali i pomieszczeń,
- 2) związane z przymusowym otwarciem pomieszczeń i schowków,
- 3) z tytułu należności świadków i biegłych,
- 4) na sporządzenie dokumentów oraz wszelkie inne wydatki niezbędne do wykonania zastępczego,
- 5) niezbędne do zastosowania przymusu bezpośredniego,

3. Wspólne wydatki poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych rozdziela się między wszystkich zobowiązanych, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności egzekucji u każdego z nich.

4. Wydatki egzekucyjne powinny być udokumentowane rachunkiem lub pokwitowaniem osób lub instytucji, które świadczyły usługi na rzecz biura komorniczego.

§ 9. Upoważnia się wojewodów oraz prezydentów miast stopnia wojewódzkiego do ustalania norm wydatków wymienionych w § 8 ust. 1. Przekroczenie tych norm jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych okolicznościach, gdy cel egzekucji tego wymaga.

§ 10. 1. Koszty egzekucyjne mogą być umarzone:

- 1) w razie nieściągalności,
- 2) na uzasadnioną prośbę dłużnika lub wierzyciela, gdy

za uwzględnieniem prośby przemawiają szczególne okoliczności.

2. Do umarzania kosztów egzekucyjnych jest uprawniony organ, na którego rzecz koszty te przypadają. Organ ten może również odroczyć lub rozłożyć na raty należność z tytułu kosztów egzekucyjnych.

§ 11. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 września 1966 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1966 r. Nr 45, poz. 279, z 1969 r. Nr 32, poz. 272, z 1971 r. Nr 8, poz. 92, z 1972 r. Nr 49, poz. 317, z 1974 r. Nr 23, poz. 138 i z 1975 r. Nr 46, poz. 251) skreśla się § 6 i 7 oraz § 11—18.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

233

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 października 1982 r.

w sprawie zasad zwalniania kościołów i związków wyznaniowych oraz ich jednostek organizacyjnych od podatków obrotowego i dochodowego.

Na podstawie art. 5 ust. 2 i art. 20 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 339, z 1976 r. Nr 40, poz. 231 i z 1980 r. Nr 27, poz. 111), art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 338 i z 1976 r. Nr 40, poz. 232) oraz art. 38 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie reguluje warunki zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego działających na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej kościołów, związków wyznaniowych i ich jednostek organizacyjnych, sposób udowadniania okoliczności uzasadniających zwalnianie od podatku dochodowego, jak również określa, jakie dochody uważa się za przekazane bezpośrednio na cele statutowe oraz jakie wydatki uważa się za koszty funkcjonowania.

2. Jednostkami organizacyjnymi kościołów i związków wyznaniowych, zwanymi dalej „jednostkami wyznaniowymi”, są:

- 1) diecezje i jednostki równorzędne (np. okręgi, kustodie),
- 2) parafie i jednostki równorzędne (np. gminy wyznaniowe, zbory, kongregacje),
- 3) jednostki organizacyjne nie wchodzące w skład parafii i jednostki równorzędne posiadające samodzielną administrację (np. rektoraty),
- 4) zakłady (szkoły) kształcenia duchownych (np. seminaria duchowne), z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 3,
- 5) domy zakonne, klasztory, domy prowincjalne i generalne.

3. Seminaria duchowne zakonne traktuje się jako odrębne jednostki wyznaniowe, jeżeli nadrzędna

zwierzchnia władza zakonna zawiadomi właściwy organ podatkowy o tej odrębności.

4. Jednostki wyznaniowe stanowią odrębne podmioty podatkowe w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym.

5. Minister Finansów na wniosek zainteresowanych zwierzchnich władz kościelnych lub zakonnych może uznać za odrębne podmioty podatkowe inne jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych niż wymienione w ust. 2.

§ 2. Zwolnienie od podatku dochodowego przewidziane w art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 339, z 1976 r. Nr 40, poz. 231 i z 1980 r. Nr 27, poz. 111) następuje pod warunkiem udowodnienia przez jednostki wyznaniowe okoliczności uzasadniających zwolnienie na podstawie prowadzonych ksiąg, a w razie braku obowiązku prowadzenia tych ksiąg — w sposób określony w § 18 rozporządzenia.

§ 3. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego przychody:

- 1) jednostek wyznaniowych ze sprzedaży miesięcznika w języku polskim „L'Osservatore Romano”,
- 2) jednostek wyznaniowych wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 2, 3 i 5 ze sprzedaży wydawnictw religijnych i dewocjonalii, prowadzonej w obrębie obiektów sakralnych, pod warunkiem:
 - a) posiadania zezwolenia na prowadzenie takiej działalności, przewidzianego w odrębnych przepisach,
 - b) przeznaczania w całości dochodu uzyskanego z tej działalności na cele statutowe tych jednostek oraz udowodnienia tego księgami rachunkowymi.

§ 4. 1. Za dochody przeznaczone bezpośrednio na cele statutowe jednostek wyznaniowych uważa się dochody tych jednostek wydatkowane na: